

Arrest

nr. 195 178 van 17 november 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 1 december 2016 in Italië omwille van het indienen van een asielaanvraag.

1.3. Op 26 januari 2017 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 25 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25 (2) van voormelde verordening.

1.5. Op 5 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾:

(...)

Die een asiel heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.01.2017 asiel in België samen met zijn neef. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn identiteitskaart, UNRWA kaart en geboorteakte voor.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de vingerafdraken van de betrokkene op 01.12.2016 in Italië geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong, werd verhoord op 23.01.2017 en verklaarde dat hij in Libanon in november 2016 verliet om met het vliegtuig naar Brazilië te reizen om, daar ongeveer 10 dagen te verblijven. Hij verklaarde vervolgens met het vliegtuig het grondgebied van de Lidstaten in Italië op 22 of 23 december 2016 te hebben betreden. We wijzen er evenwel op dat de vingerafdraken van de betrokkene reeds op 01 12 2016 in Italië werden geregistreerd in 'Fiumicino', de internationale luchthaven te Rome. De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdraken geregistreerd werden, maar ontkende er een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan dat hij duidelijk vertelde dat Hij asiel wilde vragen in België en na het nemen van zijn vingerafdraken mocht verder reizen naar België. De betrokkene gaf aan dat hij er een drietal nachten op straat verbleef om rond 25.12.2016 met de trein en de wagen via enkele voor hem onbekende landen naar België door te reizen om er dezelfde dag aan te komen. We wijzen er opnieuw op dat de betrokkene reeds op 01.12.2016 in België aankwam en hij dus onmogelijk slechts een drietal nachten in Italië kan hebben verbleven. In België diende de betrokkene op 10.01.2017 een asielaanvraag in, samen met zijn neef.

op 26.01.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instantie. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen en overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij voor België koos omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden en het dus een bewust keuze was om er asiel te vragen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat in Italië de mensenrechten niet gerespecteerd worden en hij er gedurende twee nachten op straat diende te overnachten terwijl hij in België meteen een opvangcentrum kreeg toegewezen. Middels twee tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 10.02.2017 en 13.03.2017 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen;

Wat de door betrokkenen geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten; de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene geen asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. We wijzen er evenwel op dat het vingerafdrukkenonderzoek een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoonde dat de betrokkene op 01.12.2016 een asielaanvraag indiende in Italië. De betrokkene verklaarde geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hier EHRM^o oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EVRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten et beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) v^ogens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat de mensenrechten er naar eigen zeggen niet gerespecteerd worden. Daarnaast gaf hij aan dat hij er gedurende twee nachten op straat diende te overnachten terwijl hij in België meteen een opvangcentrum kreeg toegewezen.

Vooreerst benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaringen aflegde die fundamenteel tegenstrijdig zijn met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, want ons noopt tot de conclusie dat de betrokkene de Belgische autoriteiten voorzag van misleidende en leugenachtige informatie. Vooreerst ontkende de betrokkene een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië, maar toonde het vingerafdrukkenonderzoek ontegensprekelijk aan dat dit wel het geval was, aangezien het een eurodac-1 resultaat 'asiel' opleverde. Daarnaast verklaarde de betrokkene pas op 22 of 23 december 2016 in Italië te zijn toegekomen met het vliegtuig, terwijl datzelfde vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 01.12.2016 – bijna een maand eerder dan hij beweerde – werden geregistreerd in de internationale luchthaven in Rome 'Fiumicino'. De betrokkene gaf aan dat hij tussen 22 of 23 december 2016 en 25 december 2016 – de vermeende periode van verblijf – op straat diende te overnachten. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene onmogelijk slechts 2 of 3 nachten in Italië kan hebben verbleven, aangezien zijn vingerafdrukken reeds op 01.12.2016 geregistreerd werden. Dit wordt bevestigd door de verklaringen die door de neef van de betrokkene tijdens diens gehoor werden afgelegd. Beide neven reisden samen en deze neef verklaarde dat ze ongeveer anderhalve week in Italië verbleven. Hij gaf letterlijk het volgende aan: "We kregen daar een centrum toegewezen en daar hebben we 1 dag verbleven. Nadien hebben we het centrum verlaten omdat we niet in Italië wilden blijven". Ons inziens wijst dit er op dat de betrokkene middels misleidende en leugenachtige verklaringen de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over zijn asielaanvraag en het feit dat hij weldegelijk opvang genoot, maar slechts op straat diende te overnachten omwille van zijn eigen keuze om het hem toegewezen opvangcentrum te verlaten. We wijzen er bovendien op dat indien de betrokkene – zoals hij beweert – geen asielaanvraag indiende, hij op illegale wijze in Italië zou hebben verbleven en derhalve niet zou hebben geressorteed onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Indien de betrokkene geen asielaanvraag indiende, zoals hij beweert, en aldus illegaal in Italië verbleef, had hij wettelijk gezien geen recht op opvang en kan het de Italiaanse autoriteiten in dergelijk geval bezwaarlijk euvel worden geduid dat het niet voorzag in de nodige opvang. Echter, zoals reeds omstandig toegelicht, doet het feit dat de betrokkene misleidende verklaringen aflegde inzake zijn datum van aankomst en zijn asielaanvraag in Italië het vermoeden rijzen dat hij weldegelijk opvang genoot in het kader van een asielaanvraag, maar dit voor de Belgische autoriteiten verborgen wilde houden teneinde een mogelijke overdracht aan Italië te verhinderen.

Zoals vermeld, uitte de betrokkene eveneens bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië middels twee tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 10.02.2017 en 13.03.2017. Vooreerst wordt gesteld dat de betrokkene zijn asielaanvraag wenst behandeld te zien door de Belgische autoriteiten, omdat een ander familielid er reeds asiel vroeg. Daarnaast wordt gesteld dat de betrokkene bij aankomst in Italië zijn vingerafdrukken diende te laten registreren, maar de mogelijkheid niet kreeg er een asielaanvraag in te dienen en integendeel door de Italiaanse autoriteiten werd aangemoedigd door te reizen naar een ander Europees land naar keuze. Ten derde werd herhaald dat de betrokkene op straat diende te slapen en geconfronteerd werd met de miserabele situatie waarin asielzoekers zouden moeten overleven. Ten vierde wordt verwezen naar het feit dat de betrokkene vluchtelingen uit Gaza zijn, geregistreerd bij het UNRWA en zij om die reden bijkomende kwetsbaarheid hebben. Tot slot wordt verwezen naar een recent rapport d.d. 02.03.2017 van de Raad van Europa op basis van een fact-finding missie in Italië, waarin melding wordt gemaakt van de negatieve impact van de grote vluchtelingeninstroom in Italië op onder andere de asielprocedure, de opvang en behandeling.

Vooreerst, wat de vermeende familie van de betrokkene betreft waarnaar verwezen wordt, merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehele gehoor geen melding maakte van familieleden in België, zelfs niet in Europa en dat in de tussenkomst van de advocaat ook niet wordt aangegeven welke familieleden het concreet betreft. Derhalve kan bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische autoriteiten dat het

rekening houdt met deze elementen. Betreffende de bewering dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië geregistreerd werden, maar hij de mogelijkheid niet kreeg er een asielaanvraag in te dienen en integendeel door de Italiaanse autoriteiten zou zijn aangemoedigd door te reizen naar een ander Europees land naar keuze, merken we op dat deze beweringen uiterst merkwaardig zijn, aangezien ze in fundamentele tegenspraak zijn met de verklaringen die de betrokkene zelf aflegde tijdens zijn gehoor. De betrokkene verklaarde toen letterlijk: "Ik erken dat mijn vingerafdrukken werden genomen in Italië. Ik vroeg er geen asiel aan. Ik vertelde duidelijk dat ik asiel wou aanvragen in België. Na het nemen van mijn vingerafdrukken mocht ik verder reizen naar België". Derhalve beweert de betrokkene tijdens zijn gehoor dat hij zelf de duidelijk wens uitte geen asiel te vragen en aangaf te willen doorreizen naar België, terwijl de advocaat van de betrokkene beweert dat hij de mogelijkheid niet kreeg asiel te vragen en door de Italiaanse autoriteiten aangemoedigd werd verder te reizen. Opnieuw wijst dit op tegenstrijdige, misleidende en leugenachtige verklaringen die de geloofwaardigheid van het relaas van de betrokkene ernstig schaden. Dit wordt bovendien bevestigd door de verklaringen die de voormelde neef van de betrokkene tijdens diens gehoor aflegde:

"Nadien hebben we het centrum verlaten, omdat we niet in Italië wilden blijven".

Betreffende de verwijzing naar het recente rapport van de Raad van Europa, merken we op dat dit rapport gebaseerd is op een fact-finding missie die beperkt was in de tijd (16.10.2016 – 21.10.2016), opzet en reikwijdte.

We wijzen er op dat de advocaat van de betrokkene een selectieve lezing van het rapport hanteert, zonder de veelvuldige positieve elementen uit het rapport te vermelden. Een volledige lezing van het rapport, samen met een grondige lezing van het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecordineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier) noopt tot een meer genuanceerd beeld.

Het kan zeker niet ontkend worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren, behoudens het eerder vermelde AIDA-rapport en het SFH-rapport, onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in

Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>). We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de

Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We merken op dat de betrokkene, aangaande zijn gezondheidstoestand, aangaf littekens te hebben op zijn beide benen als gevolg van de oorlog van 2007. Hij gaf aan bij koude temperaturen pijn te hebben aan de benen, maar voorts in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene aangaande zijn gezondheidstoestand verklaarde - behoudens de pijn die hij soms heeft aan zijn benen – geen problemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 26.01.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten ⁽⁴⁾

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de formele motiveringsplicht die volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3.2, 1ste en 2de lid van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, bestaande uit het beginsel van zorgvuldigheid. Zij werpt ook nog een tegenstrijdigheid op tussen de motieven van de bestreden beslissing en het administratief dossier.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“En ce que la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

1. *La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile du requérant, lequel incombe à l'Italie ;*
2. *Un éloignement vers un pays participant au système mis en place par le Règlement Dublin III peut soulever une question au regard de l'article 3 de la CEDH : il faut pour en juger tenir compte des informations générales disponibles quant au pays de destination ainsi que des circonstances propres de la personne, le traitement redouté devant atteindre un certain niveau de gravité.*
3. *Il ressort de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) du 21.12.2011 que le système Dublin III repose sur la confiance mutuelle mais que cette confiance mutuelle n'exclut pas qu'un transfert emporte un risque de traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH ou à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (la Charte). Il revient à l'Etat qui envisage un transfert d'examiner si le transfert envisagé emporte ce risque et aux requérants d'indiquer pour quelles raisons un transfert emporte ce risque ;*
4. *Le requérant n'a pas invoqué des problèmes concrets dans le centre d'accueil durant son séjour en Italie.*
 - *Le requérant n'étaye pas ses problèmes médicaux et aura, selon le rapport AIDA de décembre 2015, accès aux soins médicaux en tant que demandeur d'asile en Italie ;*
5. *L'afflux de demandeurs d'asile dans l'Union Européenne place les États membres devant de grands défis mais ne permet pas aux demandeurs d'asile de choisir le pays qui traitera leur demande d'asile ;*
6. *La situation italienne n'est pas comparable à la situation grecque, ce qui est confirmée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH) ;*
7. *L'arrêt Tarakhel concerne une famille avec des enfants mineurs et le requérant n'apporte aucun élément démontrant une vulnérabilité aggravée ;*
8. *Les personnes transférées en Italie sur base du règlement Dublin III y auront accès à la procédure d'asile ;*

9. Le rapport AIDA fait référence à l'existence de centres d'accueil pour les personnes transférées sur base du Règlement Dublin financés par le FER. Même si ces centres ne sont plus opérationnels, rien n'empêche le requérant de se rendre dans le réseau d'accueil régulier et aucun problème à ce sujet n'est signalé ;
10. Le rapport AIDA mentionne que l'Italie fait des efforts pour augmenter sa capacité d'accueil, ces efforts étant confirmé par le rapport de l'OSAR et les autorités italiennes prévoient encore d'augmenter le nombre de places d'accueil dans le réseau SPRAR ;
11. Même si les sources utilisées indiquent que la situation en Italie est problématique, elles indiquent également que les autorités italiennes font des efforts pour faire face à l'afflux de demandeurs d'asile et que la situation italienne n'est pas caractérisée par des déficiences structurelles ;
12. L'Italie est signataire de Conventions internationales permettant de présupposer qu'elle respecte le principe de non refoulement ainsi que les autres obligations internationales ;
13. Il n'est donc pas établi que le requérant court un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie.

Alors que l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de notre société et interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La CEDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Le respect de l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; CEDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la CEDH comme l'examen des conséquences prévisibles de l'éloignement de cette personne dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie).

Soulignons que la CEDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; CEDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54).

Il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH (voir en ce sens l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448).

Enfin, la CEDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (idem, §250). Ainsi, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (idem, § 254) et une obligation positive peut peser sur les Etats signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (idem, §263).

Rappelons en outre que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante. Ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation. Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

Compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision.

La décision attaquée se fonde sur l'article 25.1 du Règlement Dublin III pour conclure que l'Italie est l'Etat responsable pour traiter la demande d'asile du requérant.

Le requérant fait valoir que le système italien d'accueil des demandeurs d'asile présente des défaillances systémiques. Dans un mail du 13 mars 2017, le conseil du requérant écrivait :

« Le nouveau rapport du Représentant spécial du Secrétaire général pour les migrations et les réfugiés du Conseil de l'Europe publié le 2 mars 2017 ne vous aura certainement pas échappé :

https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806f9d54

On peut notamment y lire, dans le résumé introductif, que « Le nombre d'arrivées auquel l'Italie est confrontée a fragilisé son système d'enregistrement des migrants et son système d'accueil en général. Les procédures au moment du débarquement ne garantissent pas toujours l'identification effective des victimes de la traite ou des personnes particulièrement vulnérables, ni la fourniture des informations nécessaires sur les droits, notamment lors d'une arrivée massive de réfugiés et de migrants. La capacité d'accueil des demandeurs d'asile et des enfants non accompagnés est insuffisante. Les conditions varient d'un centre à l'autre faute de normes harmonisées et de règles claires et d'un suivi approprié de la part des autorités. Les questions liées à la légalité de certains processus d'acquisition risquent d'offrir des occasions de corruption aux opérateurs privés qui se trouvent chargés de gérer les centres et leurs services. Les conditions observées dans certains des établissements soulèvent des questions au regard des articles 3 et 5 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Des moyens devraient être mobilisés pour améliorer les capacités et les conditions d'accueil. L'expertise développée par les organes de suivi du Conseil de l'Europe (GRETA et GRECO) peut être mise à profit pour orienter le règlement des problèmes liés respectivement à la traite et à la corruption. L'Organisation peut également faciliter l'échange de bonnes pratiques concernant la fourniture d'informations. Le manque de places d'accueil est exacerbé par la lenteur des procédures d'asile (notamment des recours), de relocalisation et de regroupement familial au titre de la réglementation de l'UE. »

Plus loin : « Au cours de la mission, les autorités ont reconnu que le système d'accueil et les procédures d'asile étaient défaillants et ont affiché leur détermination à continuer d'œuvrer en faveur d'un meilleur traitement des migrants et des réfugiés arrivant en Italie. Il s'agit là d'un solide point de départ pour le développement de possibilités de coopération entre les autorités italiennes et le Conseil de l'Europe dans les mois à venir pour un règlement conjoint des problèmes recensés » (nous soulignons).

Le rapport souligne également les difficultés d'accès à la procédure d'asile et précise que si elles se conjuguent à des conditions d'accueil inappropriées, ces difficultés pourraient poser problème au regard de l'article 3 de la CEDH (point V.1).

Ce nouveau rapport vient ainsi confirmer les craintes de mes clients quant à la capacité des autorités italiennes à les prendre en charge dans des conditions respectueuses des articles, 3, 5 et 8 de la CEDH. »

Pour toute réponse à cet élément, la partie défenderesse fait valoir, d'une part, que ce rapport se base sur une mission d'observations qui était limitée dans le temps, dans sa conception et dans son étendue et, d'autre part, que le conseil du requérant en fait une lecture sélective, sans relever les éléments positifs du rapport. Elle ajoute qu'une lecture globale du rapport, conjointement avec une lecture approfondie du rapport AIDA réactualisé et du rapport SFH, conduit à une image beaucoup plus nuancée.

Ce faisant, la partie défenderesse ne répond pas adéquatement aux critiques formulées par le Représentant spécial du Secrétaire général pour les migrations et les réfugiés du Conseil de l'Europe telles que formulées dans son rapport publié le 2 mars 2017.

En effet, il s'agit de la mission visant à récolter des informations sur le terrain la plus récente (pièce 5). En ce sens, les informations portées à la connaissance de la partie défenderesse et qui émanent d'un rapport récent provenant d'une autorité internationale indépendante constituent des éléments auxquels la CEDH attache de l'importance (voir p.ex. : CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; CEDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54) et auxquels le Conseil du Contentieux des Etrangers doit avoir égard.

La partie défenderesse argue qu'il en est fait une lecture sélective et que les éléments positifs ne sont pas épinglés. Force est cependant de constater que la partie défenderesse ne mentionne pas davantage ces prétendus éléments positifs. Bien plus, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que la partie défenderesse a réellement pris connaissance de ce rapport, se contentant de reproduire une argumentation stéréotypée qui se réfère à des sources plus anciennes, voire dépassées. Au demeurant, aucun passage de la motivation de l'acte attaqué ne se réfère expressément à ce rapport du 2 mars 2017 et aucune des critiques formulées par le Représentant spécial du Secrétaire Général pour les migrations et les réfugiés dans ce rapport n'est rencontrée.

L'acte attaqué méconnaît dès lors les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que 62 de la loi du 15 décembre 1980 et viole l'obligation de tenir compte de tous les éléments du dossier et d'apporter une réponse à tous les arguments de la partie requérante.

Enfin, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas davantage apparaître que la partie défenderesse ait tenu compte du statut de réfugié, enregistré auprès de l'UNRWA au Liban, dont peut se prévaloir le requérant – et qui constitue un facteur de vulnérabilité – ni que la partie défenderesse ait avisé les autorités italiennes de ce statut particulier au moment où elle lui a adressé sa demande de reprise en charge. Il en résulte une violation de dispositions légales susvisées ainsi que du devoir de motivation formelle des actes administratifs.

Pour seule considération à cette égard, la partie défenderesse énonce que le requérant n'a pas établi qu'il avait des besoins spécifiques en termes matériel, physique ou psychologique et qu'il faisait partie d'un groupe vulnérable. Il n'en demeure pas moins que la partie défenderesse n'a pas envisagé à cet égard la vulnérabilité particulière qui résulte, de facto, de la qualité de réfugié reconnue par l'UNRWA et qui a été expressément invoquée par le requérant (pièce 3).

Surabondamment, il convient de se référer à l'arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers du 21 juin 2016 n°170 296, selon lequel le « statut de réfugié UNRWA » est un élément primordial « dont il ne saurait être sérieusement contesté qu'il implique une vulnérabilité particulière, la partie requérante ayant déjà été reconnue réfugié par l'ONU ».

Le constat de la violation du devoir de motivation formelle s'impose avec évidence.

L'ensemble des dispositions légales visées au moyen sont violées. »

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 25 (2) van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat haar vingerafdrukken op 1 december 2016 vanwege het indienen van een asielaanvraag in Italië werden geregistreerd en de Italiaanse autoriteiten het aan hen gerichte terugnameverzoek niet binnen de door artikel 25 (1) van de Dublin III-Verordening hebben beantwoord en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze en aan de hand van recente rapporten van gezaghebbende internationale organisaties en van recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) wordt ingegaan op de algemene situatie in Italië inzake onthaal- en opvangvoorzieningen en toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en waarbij tevens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, evenals haar specifieke situatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds

vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.5. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen en overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij voor België koos omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden en het dus een bewust keuze was om er asiel te vragen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat in Italië de mensenrechten niet gerespecteerd worden en hij er gedurende twee nachten op straat diende te overnachten terwijl hij in België meteen een opvangcentrum kreeg toegewezen. Middels twee tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 10.02.2017 en 13.03.2017 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen;

Wat de door betrokkenen geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten; de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene geen asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. We wijzen er evenwel op dat het vingerafdrukkenonderzoek een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoonde dat de betrokkene op 01.12.2016 een asielaanvraag indiende in Italië. De betrokkene verklaarde geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben..”

En:

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat de mensenrechten er naar eigen zeggen niet gerespecteerd worden. Daarnaast gaf hij aan dat hij er gedurende twee nachten op straat diende te overnachten terwijl hij in België meteen een opvangcentrum kreeg toegewezen.

Vooreerst benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en

beslissingen inzake detentie en verwijdering. Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaringen aflegde die fundamenteel tegenstrijdig zijn met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, want ons noopt tot de conclusie dat de betrokkene de Belgische autoriteiten voorzag van misleidende en leugenachtige informatie. Vooreerst ontkende de betrokkene een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië, maar toonde het vingerafdrukkenonderzoek ontegensprekelijk aan dat dit wel het geval was, aangezien het een eurodac-1 resultaat 'asiel' opleverde. Daarnaast verklaarde de betrokkene pas op 22 of 23 december 2016 in Italië te zijn toegekomen met het vliegtuig, terwijl datzelfde vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 01.12.2016 – bijna een maand eerder dan hij beweerde – werden geregistreerd in de internationale luchthaven in Rome 'Fiumicino'. De betrokkene gaf aan dat hij tussen 22 of 23 december 2016 en 25 december 2016 – de vermeende periode van verblijf – op straat diende te overnachten. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene onmogelijk slechts 2 of 3 nachten in Italië kan hebben verbleven, aangezien zijn vingerafdrukken reeds op 01.12.2016 geregistreerd werden. Dit wordt bevestigd door de verklaringen die door de neef van de betrokkene tijdens diens gehoor werden afgelegd. Beide neven reisden samen en deze neef verklaarde dat ze ongeveer anderhalve week in Italië verbleven. Hij gaf letterlijk het volgende aan: "We kregen daar een centrum toegewezen en daar hebben we 1 dag verbleven. Nadien hebben we het centrum verlaten omdat we niet in Italië wilden blijven". Ons inziens wijst dit er op dat de betrokkene middels misleidende en leugenachtige verklaringen de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over zijn asielaanvraag en het feit dat hij weldegelijk opvang genoot, maar slechts op straat diende te overnachten omwille van zijn eigen keuze om het hem toegewezen opvangcentrum te verlaten. We wijzen er bovendien op dat indien de betrokkene – zoals hij beweert – geen asielaanvraag indiende, hij op illegale wijze in Italië zou hebben verbleven en derhalve niet zou hebben geressorteed onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Indien de betrokkene geen asielaanvraag indiende, zoals hij beweert, en aldus illegaal in Italië verbleef, had hij wettelijk gezien geen recht op opvang en kan het de Italiaanse autoriteiten in dergelijk geval bezwaarlijk euvel worden geduid dat het niet voorzag in de nodige opvang. Echter, zoals reeds omstandig toegelicht, doet het feit dat de betrokkene misleidende verklaringen aflegde inzake zijn datum van aankomst en zijn asielaanvraag in Italië het vermoeden rijzen dat hij weldegelijk opvang genoot in het kader van een asielaanvraag, maar dit voor de Belgische autoriteiten verborgen wilde houden teneinde een mogelijke overdracht aan Italië te verhinderen.

Zoals vermeld, uitte de betrokkene eveneens bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië middels twee tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 10.02.2017 en 13.03.2017. Vooreerst wordt gesteld dat de betrokkene zijn asielaanvraag wenst behandeld te zien door de Belgische autoriteiten, omdat een ander familielid er reeds asiel vroeg. Daarnaast wordt gesteld dat de betrokkene bij aankomst in Italië zijn vingerafdrukken diende te laten registreren, maar de mogelijkheid niet kreeg er een asielaanvraag in te dienen en integendeel door de Italiaanse autoriteiten werd aangemoedigd door te reizen naar een ander Europees land naar keuze. Ten derde werd herhaald dat de betrokkene op straat diende te slapen en geconfronteerd werd met de miserabele situatie waarin asielzoekers zouden moeten overleven. Ten vierde wordt verwezen naar het feit dat de betrokkene vluchtelingen uit Gaza zijn, geregistreerd bij het UNRWA en zij om die reden bijkomende kwetsbaarheid hebben. Tot slot wordt verwezen naar een recent rapport d.d. 02.03.2017 van de Raad van Europa op basis van een fact-finding missie in Italië, waarin melding wordt gemaakt van de negatieve impact van de grote vluchtelingeninstroom in Italië op onder andere de asielprocedure, de opvang en behandeling.

Vooreerst, wat de vermeende familie van de betrokkene betreft waarnaar verwezen wordt, merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehele gehoor geen melding maakte van familieleden in België, zelfs niet in Europa en dat in de tussenkomst van de advocaat ook niet wordt aangegeven welke familieleden het concreet betreft. Derhalve kan bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische autoriteiten dat het rekening houdt met deze elementen. Betreffende de bewering dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië geregistreerd werden, maar hij de mogelijkheid niet kreeg er een asielaanvraag in te dienen en integendeel door de Italiaanse autoriteiten zou zijn aangemoedigd door te reizen naar een ander Europees land naar keuze, merken we op dat deze beweringen uiterst merkwaardig zijn, aangezien ze in fundamentele tegenspraak zijn met de verklaringen die de betrokkene zelf aflegde tijdens zijn gehoor. De betrokkene verklaarde toen letterlijk: "Ik erken dat mijn vingerafdrukken werden genomen in Italië. Ik vroeg er geen asiel aan. Ik vertelde duidelijk dat ik asiel wou aanvragen in België. Na het nemen van mijn vingerafdrukken mocht ik verder reizen naar België". Derhalve beweert de

betrokkene tijdens zijn gehoor dat hij zelf de duidelijk wens uitte geen asiel te vragen en aangaf te willen doorreizen naar België, terwijl de advocaat van de betrokkene beweert dat hij de mogelijkheid niet kreeg asiel te vragen en door de Italiaanse autoriteiten aangemoedigd werd verder te reizen. Opnieuw wijst dit op tegenstrijdige, misleidende en leugenachtige verklaringen die de geloofwaardigheid van het relaas van de betrokkene ernstig schaden. Dit wordt bovendien bevestigd door de verklaringen die de voormelde neef van de betrokkene tijdens diens gehoor aflegde:

“Nadien hebben we het centrum verlaten, omdat we niet in Italië wilden blijven”..”

En:

“We merken op dat de betrokkene, aangaande zijn gezondheidstoestand, aangaf littekens te hebben op zijn beide benen als gevolg van de oorlog van 2007. Hij gaf aan bij koude temperaturen pijn te hebben aan de benen, maar voorts in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.6. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.6.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Vooreerst benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaringen aflegde die fundamenteel tegenstrijdig zijn met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, want ons noopt tot de conclusie dat de betrokkene de Belgische autoriteiten voorzag van misleidende en leugenachtige informatie. Vooreerst ontkende de betrokkene een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië, maar toonde het vingerafdrukkenonderzoek ontegensprekelijk aan dat dit wel het geval was, aangezien het een eurodac-1 resultaat ‘asiel’ opleverde. Daarnaast verklaarde de betrokkene pas op 22 of 23 december 2016 in Italië te zijn toegekomen met het vliegtuig, terwijl datzelfde vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 01.12.2016 – bijna een maand eerder dan hij beweerde – werden geregistreerd in de internationale luchthaven in Rome ‘Fiumicino’. De betrokkene gaf aan dat hij tussen 22 of 23 december 2016 en 25 december 2016 – de vermeende periode van verblijf – op straat diende te overnachten. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene onmogelijk slechts 2 of 3 nachten in Italië kan hebben verbleven, aangezien zijn vingerafdrukken reeds op 01.12.2016 geregistreerd werden. Dit wordt bevestigd door de verklaringen die door de neef van de betrokkene tijdens diens gehoor werden afgelegd. Beide neven reisden samen en deze neef verklaarde dat ze ongeveer anderhalve week in Italië verbleven. Hij gaf letterlijk het volgende aan: “We kregen daar een centrum toegewezen en daar hebben we 1 dag verbleven. Nadien hebben we het centrum verlaten omdat we niet in Italië wilden blijven”. Ons inziens wijst dit er op dat de betrokkene middels misleidende en leugenachtige verklaringen de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over zijn asielaanvraag en het feit dat hij weldegelijk opvang genoot, maar slechts op straat diende te overnachten omwille van zijn eigen keuze om het hem toegewezen opvangcentrum te verlaten.”

En:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).”

En:

“We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 26.01.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

In zoverre de verzoekende partij, betreffende voormelde motieven, er op wenst te wijzen dat de verwerende partij niet adequaat geantwoord heeft op de kritiek geformuleerd in een rapport van 2 maart

2017 van de bijzondere vertegenwoordiger van de secretaris-generaal voor migratie en vluchtelingen van de Raad van Europa, verwijst naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.6.2.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar haar asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen.

Het besluit van de verwerende partij dat de verzoekende partij toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

3.6.2. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de hieronder weergegeven motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij, gelet op de zorgwekkende en evolutieve situatie in Italië, niet overgegaan is tot een rigoureuze, volledig en actueel onderzoek van de beschikbare gegevens.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report - Italy”*, up-to-date tot december 2016. Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe”* - *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*), Bern) van augustus 2016

- Het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016.

De Raad wenst op te merken dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, met name dat de bestreden beslissing onder meer gesteund is op het AIDA-rapport van december 2015, uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA-rapport dat de verwerende partij heeft gehanteerd bij haar onderzoek een update van december 2016 van het AIDA-rapport betreft.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat de bovenvermelde bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich, voor de analyse van de wijze waarop de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is, onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH-rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en motiveert hieromtrent:

"Het kan zeker niet ontkend worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren, behoudens het eerder vermelde AIDA-rapport en het SFH-rapport, onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes",

Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

(...)

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat

terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>). We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden

gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen..”

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gesteund op allerlei recente bronnen van informatie, waaronder het AIDA-rapport up to date tot december 2016, het SFH-rapport van 2016 en andere recente informatie, welke werden gevoegd aan het administratief dossier.

De verzoekende partij wijst er op dat het Italiaanse opvangsysteem structurele tekortkomingen vertoont en stelt dat zij in een mail van 13 maart 2017 gewag maakte van het rapport van 2 maart 2017 van de bijzondere vertegenwoordiger van de secretaris-generaal voor migratie en vluchtelingen van de Raad van Europa van 2 maart 2017, waarna zij het gestelde uit de mail van 13 maart 2017 citeert. Zij wijst op het oordeel hieromtrent van de verwerende partij in de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij niet antwoordt op een adequate manier op de in het rapport geformuleerde kritiek. Zij wijst erop dat het gaat om een missie die gericht is op het verzamelen van de meest recente informatie op het terrein. Zij meent dat deze elementen, die ter kennis gebracht werden van de verwerende partij en voortvloeien uit een recent rapport afkomstig van gezaghebbende internationale autoriteiten, elementen vormen waaraan het EHRM belang hecht. Betreffende het argument van de verwerende partij dat zij een selectieve lezing maakt en de positieve elementen niet belicht, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij deze positieve elementen zelf niet vermeldt. Zij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk kennis heeft genomen van dit rapport, door zich te beperken tot het uiten van een stereotiep argument dat verwijst naar oudere bronnen, die aldus achterhaald zijn. De verzoekende partij betoogt dat geen enkele passage van de motivering uitdrukkelijk verwijst naar het rapport van 2 maart 2017 en geen enkele kritiek uit het rapport beantwoord wordt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden heeft de verwerende partij wel expliciet verwezen naar het door haar aangebrachte rapport van 2 maart 2017 en hieromtrent gemotiveerd en dit als volgt:

“Zoals vermeld, uitte de betrokkene eveneens bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië middels twee tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 10.02.2017 en 13.03.2017. (...) Tot slot wordt verwezen naar een recent rapport d.d. 02.03.2017 van de Raad van Europa op basis van een fact-finding missie in Italië, waarin melding wordt gemaakt van de negatieve impact van de grote vluchtelinginstroom in Italië op onder andere de asielprocedure, de opvang en behandeling.”

En:

“Betreffende de verwijzing naar het recente rapport van de Raad van Europa, merken we op dat dit rapport gebaseerd is op een fact-finding missie die beperkt was in de tijd (16.10.2016 – 21.10.2016), opzet en reikwijdte.

We wijzen er op dat de advocaat van de betrokkene een selectieve lezing van het rapport hanteert, zonder de veelvuldige positieve elementen uit het rapport te vermelden. Een volledige lezing van het rapport, samen met een grondige lezing van het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecordineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier) noopt tot een meer genuanceerd beeld.”

Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom de door haar geciteerde rapporten nopen tot een meer genuanceerd beeld. De Raad verwijst naar de bovenvermelde motieven betreffende de analyse van de wijze waarop de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De verzoekende partij kan vooreerst niet dienstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing, betreffende het rapport van 2 maart 2017, stereotiep zijn en verwijzen naar oudere bronnen. Vooreerst blijkt uit het motief dat *“dit rapport gebaseerd is op een fact-finding missie die beperkt was in de tijd (16.10.2016 – 21.10.2016), opzet en reikwijdte”*, dat het motief wel degelijk betrekking heeft op

het door de verzoekende partij aangehaalde rapport nu het verwijst naar het feit dat het rapport in tijd, opzet en reikwijdte beperkt is, feiten die overigens door de verzoekende partij niet worden betwist. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat niet blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk kennis heeft genomen van dit rapport. Immers indien de verwerende partij geen kennis had genomen van het rapport kon zij onmogelijk stellen dat het in tijd (waarbij de periode bovendien wordt gepreciseerd), opzet en reikwijdte beperkt is. Betreffende verwijzing naar de oudere bronnen, waarbij de verzoekende partij opmerkt dat deze dus achterhaald zijn, stelt de Raad vast dat minstens het AIDA-rapport, waarnaar de verwerende partij verwijst om aan te tonen dat een genuanceerd beeld zich opdringt, geen 'oudere' bron, en aldus achterhaalde informatie, betreft, daar het rapport van 2 maart 2017 betrekking heeft op 'fact-finding' tussen 16 oktober 2016 en 21 oktober 2016 en de informatie uit het AIDA-rapport, zoals blijkt uit een lezing van het rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, up to date is tot 31 december 2016 (*"The information in this report is up-to-date as of 31 December 2016, unless otherwise stated"*).

De Raad stelt voorts vast dat uit dit document geenszins kan worden afgeleid dat vreemdelingen die in Italië een asielaanvraag indienen geen opvang kunnen genieten. Betreffende de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië, wordt er slechts melding gemaakt van het feit dat vreemdelingen die na een illegale grensoverschrijding door de Zwitserse autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, en geen asielaanvraag indienen het bevel krijgen en het grondgebied te verlaten en niet worden opgevangen. Betreffende de opvang van asielzoekers in het algemeen, wordt er inderdaad op gewezen dat de enorme toestroom van migranten, voornamelijk via de Middellandse Zee, het opvangsysteem onder druk zet en leidt tot gebreken in de asielprocedure, doch kan de verwerende partij gevolgd worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een selectieve lezing en de positieve elementen onbesproken laat. Gezien deze positieve elementen eveneens werden toegelicht in het AIDA- en het SFH-rapport waarin – zoals ook blijkt uit het door de verzoekende partij toegevoegde rapport van 2 maart 2017 – wordt gewezen op onder meer het hoge aantal opvangplaatsen in Italië, de grote inspanningen van de Italiaanse autoriteiten om de opvangcapaciteit te verhogen de voorbije jaren en de plannen recent voorgesteld door het ministerie van Binnenlandse Zaken, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij deze positieve elementen niet vermeldt.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kon de verwerende partij, betreffende de opvang voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, op kennelijk redelijke wijze verwijzen naar het genuanceerd beeld dat blijkt uit de analyse van het door de verzoekende partij aangevoerde rapport van 2 maart 2017, het AIDA-rapport en het SFH-rapport, waarbij verwezen wordt naar de relevante passages uit het AIDA-rapport en het SFH-rapport. De bij het onderzoek gehanteerde passages uit het AIDA-rapport hebben betrekking op de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië en ook het SFH-rapport van augustus 2016 besteedt ruim aandacht aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft aldus gemotiveerd waarom de in het rapport van 2 maart 2017 (en het AIDA- en SFH-rapport) geformuleerde kritiek niet kan aantonen dat de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië structurele gebreken vertoont.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij – gedurende een lange periode – verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en

om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.7. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“We merken op dat de betrokkene, aangaande zijn gezondheidstoestand, aangaf littekens te hebben op zijn beide benen als gevolg van de oorlog van 2007. Hij gaf aan bij koude temperaturen pijn te hebben aan de benen, maar voorts in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezinf met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene aangaande zijn gezondheidstoestand verklaarde - behoudens de pijn die hij soms heeft aan zijn benen – geen problemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het vluchtelingenstatuut bij UNRWA van de verzoekende partij, die een kwetsbaarheid aantoont, noch dat de verwerende partij de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht hebben van dit statuut op het ogenblik dat zij de terugname verzocht. Zij wijst er op dat de enige overweging hieromtrent het motief is dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid. Ondergeschikt verwijst de verzoekende partij naar arrest nr. 170 296 van 21 juni 2016 van de Raad volgens hetwelk het vluchtelingenstatuut bij UNRWA een primordiaal element

is waarvan niet ernstig kan worden betwist dat het een bijzondere kwetsbaarheid omhelst daar de verzoekende partij reeds erkend werd als vluchteling door de VN.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, het feit dat de verzoekende partij in het bezit was van een UNRWA-kaart en het feit dat haar advocaat meedeelde dat de verzoekende partij een vluchteling uit Gaza is die geregistreerd is bij UNRWA en meende om die reden een bijkomende kwetsbaarheid te hebben, in overweging heeft genomen, doch omtrent de 'kwetsbaarheid' van de verzoekende partij motiveerde, zoals ook de verzoekende partij erkent: *"Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene aangaande zijn gezondheidstoestand verklaarde - behoudens de pijn die hij soms heeft aan zijn benen – geen problemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen"*

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet betwist dat een uitgesproken kwetsbaarheid, in het licht van het beoordelen van de omstandigheden waarin een asielzoeker in Italië zal opgevangen worden, voortvloeit uit het feit dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft, zoals aangegeven in de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij weerlegt, door het opnieuw wijzen op het feit dat zij de vluchtelingenstatus bij UNRWA heeft en op het feit dat haar advocaat meedeelde dat dit een bijkomende kwetsbaarheid uitmaakt, deze motieven niet. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze heeft vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Zij toont geenszins aan op welke wijze het hebben van de vluchtelingenstatus bij UNRWA er toe leidt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen, zodat zij geenszins aantoonde dat de motieven die een antwoord bieden op de opgeworpen kwetsbaarheid, incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, gelet op haar vluchtelingenstatus bij UNRWA en het feit dat haar advocaat meedeelde dat dit een bijkomende kwetsbaarheid uitmaakt, de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijk wijze concludeerde dat zij niet aannemelijk maakt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan, behalve bij het beoordelen van de omstandigheden waarin een asielzoeker in Italië zal opgevangen worden, bij welke andere beoordeling die de verwerende partij *in casu* gehouden was te maken, zij gehouden was haar vluchtelingenstatuut bij UNRWA als bijzondere kwetsbaarheid in rekening te nemen.

Betreffende de verwijzing door de verzoekende partij naar het arrest nr. 170 296 van 21 juni 2016 van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht hebben van dit statuut op het ogenblik dat zij de terugname verzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat gezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het hebben van de vluchtelingenstatus bij UNRWA er toe leidt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft, niet blijkt waarom de verwerende partij diende te motiveren over het al dan niet op de hoogte brengen van de Italiaanse autoriteiten van dit gegeven. Bovendien wijst de Raad er op – in zoverre de verzoekende partij zou menen dat niet blijkt dat de verwerende partij de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht hebben van dit statuut op het ogenblik dat zij de terugname verzocht – dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verzoek tot terugname van 26 januari 2017, blijkt dat de verwerende partij de Italiaanse autoriteiten wel degelijk op de hoogte bracht dat de verzoekende partij het vluchtelingenstatuut bij UNRWA heeft. Immers staat in voormeld document onder punt 14 te lezen dat de verzoekende partij in het bezit is van een “card UNRWA” “ISSUED ON 24/04/2013”.

De Raad wijst er ten slotte op dat het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan niet worden vastgesteld dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties.

In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Het is niet zo dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in welke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Blijkens de bestreden beslissing zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

3.9. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gestoeld is op een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.10. Artikel 3.2, eerste en tweede lid van de Dublin III-Verordening luidt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit de bewoording van het middel blijkt dat de verzoekende partij deze bepaling geschonden acht omwille van systematische en/of structurele tekortkomingen in verband met de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië.

De kritiek loopt samen met de grieven die de verzoekende partij uit om de schending van artikel 3 van het EVRM (dat overeenstemt met het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest) aan te tonen. Vermits blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond omdat geen systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden weerhouden van die aard dat artikel 3 van het EVRM of de gelijklopende bepaling vervat in artikel 4 van het Handvest geschonden is, wordt de schending van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening niet weerhouden.

3.11. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel eveneens de schending aanvoert van de artikelen 1 en 18 van het Handvest, wijst de Raad erop dat deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 1

De menselijke waardigheid

De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

En:

“Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

De Raad merkt op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde bepalingen in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.12. De verzoekende partij maakt de schending van de overige door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het licht van de bespreking hoger evenmin aannemelijk. Immers, gezien de verzoekende partij de aangevoerde schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen volledig verbindt aan haar uiteenzetting betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen, gelet op het niet aannemelijk maken van een schending van voornoemde bepaling, dat ook een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, evenals het bestaan van een manifeste appreciatiefout en een tegenstrijdigheid tussen de motieven en het administratief dossier niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.13. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER